

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษานำเสนอผลการวิจัย เรื่อง รูปแบบที่เหมาะสมในการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ที่นอกเหนือจากเบี้ยความพิการ ขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. บริบทของกรณีศึกษาชุมชนอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี
2. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
5. ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์วิจัย

บริบทของกรณีศึกษาชุมชน อำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี

กล่าวโดยสรุปแล้วสภาพบริบทของอำเภอนายายอาม สามารถสรุปได้ตามคำขวัญประจำอำเภอที่ว่า “ประตูเมืองจันท ครอบครันการศึกษา คู่ังวิมานงามตา ดากสินราชาพักทัพ สมบูรณ์ทรัพยากร”

คำขวัญดังกล่าวสะท้อนบริบทที่สำคัญของอำเภอนายายอาม คือ “ประตูเมืองจันท” ซึ่งชี้ให้เห็นว่าอำเภอนายายอามมีพื้นที่ติดต่อกับอำเภอแกลง (จังหวัดระยอง) มีแม่น้ำนายายอามเป็นเขตแดน ซึ่งหากจะเดินทางมายังจังหวัดจันทบุรีตามถนนสุขุมวิททางหลวงหมายเลข 3 ก็จะถึงนายายอามก่อนเป็นอำเภอแรก จึงเปรียบเสมือนเป็น “ประตูสู่เมืองจันท”

“ครอบครันการศึกษา” หมายถึง อำเภอนายายอามมีทั้งการศึกษาสายสามัญ คือ โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาประจำอำเภอ สายอาชีพ คือ วิทยาลัยการอาชีพนายายอาม

“คู่ังวิมานงามตา” สะท้อนให้เห็นว่าอำเภอนายายอามมีชายหาดที่สวยงามที่ชื่อว่า “คู่ังวิมาน” เป็นหาดทรายที่สามารถลงเล่นน้ำทะเลได้ ที่มาของชื่อมาจากชาวจีนครอบครัวหนึ่งล่องเรือมาจากจีน แล้วเจอพายุกลางทะเล ทำให้เสบียงหมดและยังมองไม่เห็นฝั่งผู้เป็นลูกจึงถามผู้เป็นพ่อว่าเราจะมีชีวิตรอดไปจากทะเลนี้ได้อย่างไร ผู้เป็นพ่อบอกหากเราถึงฝั่งได้เราก็รอด เรือลอยอยู่กลางทะเลจนเข้าใกล้ชายฝั่ง ผู้เป็นพ่อจึงบอกให้คนในเรือดูฝั่งที่มองเห็นว่าเรารอดแล้วและเราจะขึ้นฝั่งไปตั้งรกรากที่นั่น ซึ่งเปรียบเสมือนวิมานของเรา เมื่อรุ่งสางพอทุกคนในเรือขึ้นฝั่งได้เห็นความงามของชายหาดจึงเรียกว่า “คู่ังวิมาน” จึงเป็นชื่อชายหาดแห่งนี้มาจนถึงปัจจุบัน

“ดากสินราชาพักทัพ” เป็นคำขวัญที่สะท้อนประวัติศาสตร์ของนายายอามว่าสมัยที่พระเจ้าตากสินมหาราชยกทัพมาตีเมืองจันทน์จนได้รับชัยชนะและจะนำทัพไปกู้กรุงศรีอยุธยาคืน

จากพม่านั้น ได้มีการพักพิงที่บริเวณบ้านสนามไชย (ตำบลสนามไชยปัจจุบัน) และที่แหลมแม่เหล็ก เนื่องจากช้างศึกเหนื่อยล้าและไม่สามารถเดินทางต่อไปได้ด้วยมีแม่น้ำขวางขวางหน้าช้างข้ามไม่ได้ พยายามข้ามจนจี่ราดอีราดจึงเป็นที่มาของ “บ้านช้างข้าม” และแม่น้ำ “พังราด” ปัจจุบันที่แหลมแม่เหล็ก หมู่ที่ 10 ตำบลช้างข้ามยังมีศาลสมเด็จพระเจ้าตากสินตั้งอยู่

“พระเจ้าตากสินมหาราชนำทัพมาพักที่สนามไชยและที่แหลมแม่เหล็ก ทางที่จะไปต่อ ลำบากมีแม่น้ำขวางจนช้างข้ามไม่ได้พยายามจนจี่แตกเอี้ยวแตกเลยเป็นที่มาของ “บ้านช้างข้าม” และแม่น้ำ “พังราด” นั้นแหละ” (โกศล โมมา. สัมภาษณ์. 2556)

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี (ออนไลน์. 2555) ให้ความหมายของสมบูรณัทธิพยากร หมายถึง อำเภอนาขายอาม มีทรัพยากรอันมีค่ายิ่งของชุมชนทั้งบนบก คือ เรือกสวนไร่นา ทั้งข้าว ผลไม้ พริกไทย มันสำปะหลัง และยางพารา ทรัพยากรในทะเล ทั้งสัตว์น้ำและปะการัง

“นาขายอาม” เป็นชุมชนดั้งเดิมในอดีต ที่มาของชื่อชุมชนตามคำบอกเล่า คือ มีหญิงชรา คนหนึ่งซึ่งคนทั่วไปเรียกว่า “ยายอาม” มีไร่นาอยู่ท่ามกลางชุมชนที่เป็นเส้นทางสัญจรไปมาของชาวบ้าน ต่อมาเมื่อมีการพัฒนาจึงเกิดเป็นย่านคมนาคมและการค้าขาย คนทั่วไปจึงเรียกพื้นที่ในแถบนี้ว่า “นาขายอาม” ในที่สุดเมื่อบ้านเมืองเจริญมากขึ้นจึงได้นำชื่อไปจัดตั้งเป็นหมู่บ้าน ตำบล และอำเภอสืบต่อกันมาจนปัจจุบัน

ก่อนที่ชุมชนจะเป็นอำเภอนาขายอามนั้น เดิมมีฐานะเป็นกิ่งอำเภอชื่อว่า “กิ่งอำเภอนาขายอาม” กิ่งอำเภอนาขายอามแบ่งเขตการปกครองออกจากอำเภอท่าใหม่ จังหวัดจันทบุรี เนื่องจากชุมชนอยู่ห่างไกลจากอำเภอท่าใหม่ ซึ่งไม่สะดวกในการเดินทางไปติดต่อราชการ ดังนั้นนาขายอามจึงได้รับประกาศจัดตั้งเป็นกิ่งอำเภอตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2535 ตามประกาศกระทรวงมหาดไทยลงวันที่ 13 มีนาคม พ.ศ. 2535 ในการจัดตั้งสำนักงานของกิ่งอำเภอนั้นทางกิ่งอำเภอนาขายอามใช้พื้นที่ซึ่งนายพงษ์พจน์ นภาศรี ได้อุทิศให้แก่ทางราชการเพื่อรวมศูนย์ราชการต่าง ๆ จำนวน 75 ไร่ ในพื้นที่บ้านโพธิ์ธาราม หมู่ที่ 12 ตำบลนาขายอาม ในช่วงแรกที่ยังมีการก่อสร้างสำนักงานไม่แล้วเสร็จ กิ่งอำเภอนาขายอามได้อาศัยใช้อาคาร 3 ชั้น ของบริษัทนภาศรีพัฒนา จำกัด ติดบริเวณถนนสุขุมวิท หมู่ที่ 12 ตำบลนาขายอาม เป็นอาคารที่ว่าการกิ่งอำเภอชั่วคราว ต่อมาเมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม พ.ศ. 2535 นายวิมล พวงทอง ผู้ว่าราชการจังหวัดจันทบุรี ในสมัยนั้น ได้เป็นประธานวางศิลาฤกษ์อาคาร ที่ว่าการกิ่งอำเภอนาขายอาม และได้ดำเนินการก่อสร้างแล้วเสร็จ และทำพิธีเปิดอาคารที่ว่าการกิ่งอำเภอนาขายอามถาวร ครั้นต่อมาเมื่อวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2539 กิ่งอำเภอนาขายอามได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นอำเภอโดยใช้ชื่อว่า “อำเภอนาขายอาม” มาจนถึงปัจจุบัน

การปกครองส่วนภูมิภาค แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 6 ตำบล 67 หมู่บ้าน ดังนี้

1. นาขายอาม 15 หมู่บ้าน
2. วังโดนด 10 หมู่บ้าน

3. กระแจะ 11 หมู่บ้าน
4. สนามไชย 8 หมู่บ้าน
5. ช้างข้าม 13 หมู่บ้าน
6. วังใหม่ 10 หมู่บ้าน

การปกครองส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 7 แห่ง ได้แก่

1. เทศบาลตำบลนาขายอาม ครอบคลุมพื้นที่บางส่วนของตำบลนาขายอาม
2. องค์การบริหารส่วนตำบลนาขายอาม ครอบคลุมพื้นที่ตำบลนาขายอาม (เฉพาะนอกเขตเทศบาลตำบลนาขายอาม)
3. องค์การบริหารส่วนตำบลวังโดนด ครอบคลุมพื้นที่ตำบลวังโดนดทั้งตำบล
4. องค์การบริหารส่วนตำบลช้างข้าม ครอบคลุมพื้นที่ตำบลช้างข้ามทั้งตำบล
5. องค์การบริหารส่วนตำบลสนามไชย ครอบคลุมพื้นที่ตำบลสนามไชยทั้งตำบล
6. องค์การบริหารส่วนตำบลกระแจะ ครอบคลุมพื้นที่ตำบลกระแจะทั้งตำบล
7. องค์การบริหารส่วนตำบลวังใหม่ ครอบคลุมพื้นที่ตำบลวังใหม่ทั้งตำบล

อาชีพหลักของคณนาขายอาม คือ เกษตรกรรม ซึ่งมีมากถึง 75% อีก 25% คือ ประมงชายฝั่ง การเลี้ยงกุ้ง โรงงานอุตสาหกรรม และรับจ้าง ผลผลิตทางการเกษตรที่สำคัญ ได้แก่ ทุเรียน เงาะ ลองกอง พริกไทย มันสำปะหลัง และยางพารา การเกษตรดังกล่าวใช้แหล่งน้ำตามธรรมชาติที่สำคัญ 2 แหล่ง คือ คลองนาขายอาม และคลองวังโดนด ส่วนผู้ที่ประกอบอาชีพรับจ้างมีทั้งรับจ้างทั่วไป รับจ้างเป็นแรงงานในภาคการเกษตร และแรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งในชุมชนนาขายอาม มีโรงงานอุตสาหกรรมที่สำคัญ คือ บริษัทจันทบุรีซีเมนต์ จันทบุรีไฟรเซ้นท์ ที่ตั้งอยู่ที่ตำบลนาขายอาม และอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยาง ที่ตั้งอยู่ที่ตำบลนาขายอาม ตำบลวังใหม่ และตำบลวังโดนด

เศรษฐกิจที่สำคัญอีกอย่างของอำเภอนาขายอาม คือ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยเน้นที่ คั้งวิมานซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่สำคัญ มีทั้งชายหาดที่สามารถลงเล่นน้ำได้ ร้านอาหาร ทะเลสด ๆ รีสอร์ทริมทะเล จุดชมวิวยะยิ่น จุดชมวิวยะยั้งกัญญาญ์ จุดชมวิวนางพญา โดยปัจจุบันมีถนนเฉลิมบูรพาชลทิศเลียบชายหาดทำให้การเดินทางสะดวกสบายขึ้น

สภาพบริบททางวัฒนธรรมนั้น นาขายอามเป็นชุมชนที่มีวัฒนธรรมแบบส่ววัฒนธรรม เนื่องจากมีคนย้ายถิ่นฐานเข้ามาอยู่ในชุมชนจากหลากหลายที่ อย่างไรก็ดีก็ยังมีวัฒนธรรมของคนท้องถิ่นดั้งเดิมคือ วัฒนธรรมการทำนา ในช่วงฤดูฝนจะเป็นฤดูกาลทำนาของชาวบ้านตำบลสนามไชย มีการลงแขกเกี่ยวข้าว ร้องเพลงเกี่ยวข้าว แต่ในปัจจุบันวัฒนธรรมนี้กำลังหมดไปจากชุมชนเนื่องจากการทำนามีการใช้เทคโนโลยีทางการเกษตรเข้ามาช่วย เช่น ใช้รถเกี่ยวข้าวแทนแรงงานคนเนื่องจากประหยัดเวลาและแรงงาน ทำให้ส่ววัฒนธรรมประจำอำเภอกำลังเร่งฟื้นฟูวัฒนธรรมการทำนาแบบดั้งเดิมเพื่ออนุรักษ์ให้คงอยู่คู่กับชุมชนต่อไป

ประเพณีรำสวด ในการสวดพระอภิธรรมงานศพคืนสุดท้ายจะมี “ประเพณีรำสวด” แทบจะทุกงานในชุมชนอำเภอนายายอาม ถือว่าเป็นการสวดส่งวิญญาณของคนตายและอยู่เป็นเพื่อนคนเป็นในคืนสุดท้ายก่อนจะนำศพไปเผาในวันรุ่งขึ้น วิธีการเล่น คือ ใน 1 คณะจะมีคนแสดงประมาณ 6 คน ส่วนมากเป็นผู้หญิงจะทั้งร้องและรำ เนื้อเพลงที่ร้องจะเกี่ยวกับการส่งวิญญาณของคนตายให้ไปสู่สุคติ คนที่แสดงต้องมีการแต่งตัวด้วยชุดเสื้อ-กระโปรงสีดำ แต่งหน้าให้สวยงาม มีผ้าคล้องคอสำหรับผู้ที่ เป็นแม่เพลง (หากไม่มีผ้าคล้องคอจะเป็นแม่เพลงไม่ได้เป็นได้เพียงลูกคู่เท่านั้น) ส่วนผู้ชายในคณะ จะทำหน้าที่ตีกลอง ซึ่งเครื่องดนตรีที่ใช้ ได้แก่ กลอง ฉิ่ง และฉาบ ทำการแสดงตั้งแต่พระสวดอภิธรรม จบจนถึงเวลาตี 4 โดยบทสวดสุดท้าย เรียกว่า “บทส่งเปรต” (โกศล โมมา. สัมภาษณ์. 2556)

การทำบุญส่งเปรต หลังวันสงกรานต์ 1-2 วัน ชาวบ้านในตำบลนายายอาม จะมีการนำข้าวปลาอาหารไปถวายพระ และทำอาหารอีกส่วนใส่ในกระทงที่ทำจากกาบกล้วยเย็บเป็นรูปสี่เหลี่ยม นำไปวางไว้ที่ทาง 3 แพร่ง เพื่อเซ่นไหว้วิญญาณเร่ร่อนเนื่องจากมีความเชื่อที่ว่าทาง 3 แพร่ง มักจะเป็นทางที่เกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้งทำให้มีคนตายที่เรียกว่าตายโหง (เจ้าตัวมักไม่รู้ตัวว่าตนเองได้ตายไปแล้ว จะกลับบ้านก็กลับไม่ถูกจึงต้องอยู่ที่ทาง 3 แพร่ง นี้) ไม่มีใครมาทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ ทำให้เกิดอาถรรพ์ที่ว่าตัวตายตัวแทน ชาวบ้านจึงมีการทำบุญส่งเปรต เพื่อเป็นการลดอาถรรพ์ดังกล่าว

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
P	แทน	ความน่าจะเป็นของค่าสถิติ
F	แทน	ค่าสถิติแจกแจง
MS	แทน	Mean Squares
SS	แทน	ค่า Sum of Squares
Df	แทน	ค่า Degree of Freedom
*	แทน	ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอเป็นตอน ๆ ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานจากการสำรวจแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความต้องการรูปแบบที่เหมาะสมในการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ที่นอกเหนือจากเบี้ยความพิการ ขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี

ตอนที่ 3 ผลการทดสอบสมมุติฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานจากการสำรวจแบบสอบถาม

ตาราง 2 ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเภทความพิการ (n = 228)

ประเภทความพิการ	จำนวน	ร้อยละ
ทางการเห็น	16	7.0
ทางการได้ยิน/สื่อความหมาย	31	13.6
ทางการเคลื่อนไหว/ร่างกาย	126	55.3
ทางจิตใจ/พฤติกรรม	21	9.2
ทางสติปัญญา	28	12.3
ทางการเรียนรู้	5	2.2
ทางออทิสติก	1	0.4
รวม	228	100.0

จากตาราง 2 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีความพิการทางการเคลื่อนไหว/ร่างกาย ซึ่งได้แก่ ความพิการที่มีมาแต่กำเนิดหรือหลังคลอดทันที เช่น แขนขาเกร็งจากการที่สมองขาดออกซิเจน ตั้งแต่กำเนิด สะโพกผิดปกติ นิ้วมือผิดปกติ ข้อเท้าผิดปกติ ไม่มีข้อเข่า ไม่มีข้อเท้า แขนขาด้วน หลังโก่ง ค่อม ความพิการจากอุบัติเหตุหรือโรคเรื้อรัง เช่น อัมพาตครึ่งซีก อัมพาตครึ่งท่อน แขนขาอ่อนแรง แขนขาดระดับเหนือศอก ขาขาดระดับเหนือเข่า ขาขาดระดับใต้เข่า นิ้วมือผิดปกติ ข้อเท้าผิดปกติ โรคโปลิโอ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 55.3 รองลงมาคือ ความพิการทางการได้ยิน/สื่อความหมาย ในที่นี้หมายถึง คนหูหนวก คนหูตึง คนเป็นใบ้ คิดเป็นร้อยละ 13.6

ตาราง 3 ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ (n = 228)

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	129	56.6
หญิง	99	43.4
รวม	228	100.0

จากตาราง 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 56.6 ส่วนเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 43.4 เนื่องจากคนพิการในอำเภอนายายอามเป็นคนพิการประเภททางการเคลื่อนไหว/ร่างกายมากที่สุด และจากประสบการณ์การทำงานในพื้นที่ของผู้วิจัยสาเหตุของความพิการประเภทนี้ส่วนใหญ่เกิดจากอุบัติเหตุทางการจราจร ซึ่งเพศชายมีความเสี่ยงสูงกว่าเพศหญิง

ตาราง 4 ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ (n = 228)

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
0 – 18 ปี	20	8.8
19 – 35 ปี	32	14.0
36 – 60 ปี	92	40.4
61 ปีขึ้นไป	84	36.8
รวม	228	100.0

จากตาราง 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีช่วงอายุ 36 – 60 ปี คิดเป็นร้อยละ 40.4 รองลงมาอายุ 61 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 36.8 จะเห็นได้ว่ายิ่งกลุ่มตัวอย่างมีอายุมากยิ่งมีแนวโน้มเป็นคนพิการมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อย ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มคนที่มีอายุมากกว่า 35 ปีขึ้นไปจะมีความเสี่ยงต่อการเป็นโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง เช่น เบาหวาน ความดันโลหิตสูง ไต มะเร็ง มากกว่ากลุ่มคนที่มีอายุน้อย ผู้ที่เป็นเบาหวานหากไม่รู้จักรักษาตนเองปล่อยให้กลายเป็นแผลที่บริเวณประสาทส่วนปลาย เช่น นิ้วมือ นิ้วเท้า จนไม่สามารถรักษาให้หายได้ แผลนั้นจะกลายเป็นแผลเน่าตายและลุกลามต่อไปจนถึงมือหรือเท้า สุดท้ายต้องตัดแขนระดับได้ศอก หรือ ตัดขาระดับได้เข่า กลายเป็นคนพิการทางการเคลื่อนไหว/ร่างกาย เช่นเดียวกับผู้ที่เป็นความดันโลหิตสูงหากไม่รู้จักรักษาตนเองไม่กินยาตามที่แพทย์สั่งจนเส้นเลือดในสมองตีบหรือแตก ก็จะกลายเป็นผู้ป่วยอัมพฤกษ์ อัมพาต และหากไม่สามารถรักษาให้หายกลับมาเป็นปกติได้ภายในระยะเวลา 6 เดือน ก็จะกลายเป็นคนพิการทางการเคลื่อนไหว/ร่างกาย อ่อนแรงซิกซ่ายหรือซิกขวาจะขึ้นอยู่กับเส้นเลือดที่ตีบหรือแตกนั้นว่าควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกายซีกไหน

ตาราง 5 ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการศึกษา (n = 228)

การศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้เรียน	71	31.1
ประถมศึกษา	125	54.8
มัธยมศึกษาตอนต้น	18	7.9
มัธยมศึกษาตอนปลาย	5	2.2
ปวช.	3	1.3
ปวส.	1	0.4
ปริญญาตรี	5	2.2
รวม	228	100.0

จากตาราง 5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีระดับการศึกษาในระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 54.8 ไม่ได้เรียน คิดเป็นร้อยละ 31.1 เมื่อพิจารณาลักษณะชนชั้นของคณพิการอำเภอ นายายอาม โดยใช้เกณฑ์การศึกษาเป็นหลัก คือ ชนชั้นล่าง ได้แก่ กลุ่มที่ไม่ได้เรียนและกลุ่ม ประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 85.90 ชนชั้นกลาง ได้แก่ กลุ่มมัธยมศึกษา ปวช. และ ปวส. คิดเป็นร้อยละ 11.80 ชนชั้นสูง ได้แก่ กลุ่มปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 2.2

ตาราง 6 ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ (n = 228)

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ว่างงาน	137	60.1
เกษตรกร	43	18.9
รับจ้างทั่วไป	31	13.6
ธุรกิจส่วนตัว	7	3.1
ลูกจ้างราชการ/พนักงานเอกชน	1	0.4
อาชีพอิสระ	9	3.9
รวม	228	100.0

จากตาราง 6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ว่างงาน คิดเป็นร้อยละ 60.1 อาชีพเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 18.9 เมื่อพิจารณาความเป็นชนชั้นทางอาชีพของคนพิการอำเภอนายายอาม เมื่อแบ่งเป็น ชนชั้นล่าง ชนชั้นกลาง และชนชั้นสูง ชนชั้นล่าง ได้แก่ กลุ่มที่ว่างงานและกลุ่มรับจ้างทั่วไป คิดเป็น ร้อยละ 73.70 ชนชั้นกลาง ได้แก่ กลุ่มลูกจ้างราชการ/พนักงานเอกชน และ อาชีพอิสระ คิดเป็นร้อยละ 4.30 ชนชั้นสูง ได้แก่ กลุ่มธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 3.1 ส่วนกลุ่มเกษตรกรจะเป็นการผสมกันระหว่าง ชนชั้นกลางและชนชั้นสูง คือ มีทั้งเกษตรกรรายย่อยและเกษตรกรรายใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 18.9

ตาราง 7 ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน (n = 228)

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
0 – 5,000 บาท	192	84.2
5,001 – 10,000 บาท	29	12.7
10,001 บาทขึ้นไป	7	3.1
รวม	228	100.0

จากตาราง 7 หากพิจารณาความเป็นชนชั้นทางด้านรายได้ของคนพิการอำเภอนายายอาม เมื่อแบ่งเป็น ชนชั้นล่าง ชนชั้นกลาง และชนชั้นสูง ชนชั้นล่าง ได้แก่ กลุ่มที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 84.2 ชนชั้นกลาง ได้แก่ กลุ่มที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,001 – 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 12.7 และชนชั้นสูง ได้แก่ กลุ่มที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001 บาทขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 3.1

เมื่อพิจารณาความเป็นชนชั้นทั้งด้านการศึกษา อาชีพ และรายได้ จากตาราง 4 – 6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างคนพิการอำเภอนายายอาม ส่วนใหญ่จะเป็นชนชั้นล่าง ซึ่งเมื่อมีความพิการเกิดขึ้นแล้ว โอกาสที่จะฟื้นฟูไม่ให้ความพิการเพิ่มมากขึ้นหรือหายไปเป็นไปได้น้อย

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความต้องการรูปแบบที่เหมาะสมในการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ที่นอกเหนือจากเบี้ยความพิการ ขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความต้องการรูปแบบการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ (n = 228)

ด้าน	$\bar{X}$	S.D.	การตีความ	ลำดับที่
1. การแพทย์	3.38	1.13	มีความต้องการปานกลาง	5
2. การจัดการศึกษา	2.94	1.43	มีความต้องการปานกลาง	7
3. อาชีพ	3.29	1.19	มีความต้องการปานกลาง	6
4. การสงเคราะห์	3.97	1.03	มีความต้องการมาก	1
5. สิ่งอำนวยความสะดวก	3.59	1.04	มีความต้องการมาก	3
6. ความสัมพันธ์ทางสังคม	3.45	0.98	มีความต้องการปานกลาง	4
7. ที่อยู่อาศัย	3.93	0.98	มีความต้องการมาก	2
รวม	3.50	1.11	มีความต้องการปานกลาง	-

จากตาราง 8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างคนพิการอำเภอนายายอามยังมีความต้องการสวัสดิการที่นอกเหนือจากเบี้ยความพิการอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาความต้องการเป็นรายด้านเรา จะสามารถ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. ด้านที่มีความต้องการมาก
2. ด้านที่มีความต้องการปานกลาง

สวัสดิการด้านที่มีความต้องการมาก มี 3 ด้าน เรียงลำดับดังนี้

1. ด้านการสงเคราะห์
2. ด้านที่อยู่อาศัย
3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

ส่วนสวัสดิการด้านที่มีความต้องการปานกลาง มีอยู่ 4 ด้าน เรียงลำดับดังนี้

1. ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม
2. ด้านการแพทย์
3. ด้านอาชีพ
4. ด้านการจัดการศึกษา

แต่เมื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมของรูปแบบในการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ในเรื่องนโยบายการบริหารของนักการเมืองท้องถิ่น ความพร้อมของงบประมาณ และการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ผู้วิจัยอาศัยข้อมูลจากการสังเกตการณ์แบบมี

ส่วนร่วมวิเคราะห์ พบว่า มาตรการสวัสดิการด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ถือได้ว่าเป็นมาตรการที่มีความเหมาะสมของความเป็นไปได้จริงในการนำมาปฏิบัติให้เกิดผล ตามความต้องการของคนพิการ เนื่องจากมาตรการดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายการบริหารของนักการเมืองท้องถิ่นที่อยู่ในตำแหน่งขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอนายายอาม นอกจากนี้ มาตรการการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าว เช่น การทำทางลาดหน้าสำนักงาน หรือ ห้องน้ำสำหรับคนพิการ เป็นต้น เป็นมาตรการที่องค์การบริหารส่วนตำบลต่าง ๆ ได้ตั้งงบประมาณตามแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลไว้แล้ว รวมถึงเป็นมาตรการที่สามารถดำเนินการได้โดยองค์การบริหารส่วนตำบลไม่ต้องเพิ่มบุคลากรมากขึ้นจากที่มีอยู่เดิม คือ สามารถใช้บุคลากรที่มีอยู่ดำเนินการให้สำเร็จลุล่วงไปได้

ส่วนมาตรการด้านการสงเคราะห์ และด้านที่อยู่อาศัย ซึ่งก็ถือว่าเป็นมาตรการที่กลุ่มคนพิการในเขตอำเภอนายายอาม ต้องการมากเช่นกันนั้น เมื่อมาวิเคราะห์ความเหมาะสมในแง่ความเป็นไปได้จากเรื่องนโยบายการบริหารของนักการเมืองท้องถิ่น ความพร้อมของงบประมาณ และการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลเช่นกัน ก็จะพบว่ามาตรการทั้งสองถือว่าเป็นมาตรการที่ยังไม่เหมาะสมในภาคปฏิบัติ เนื่องจากเป็นมาตรการที่ต้องใช้งบประมาณจำนวนมากจากการจัดสวัสดิการเป็นรายบุคคล เช่น การสงเคราะห์ครอบครัวคนพิการ ครอบครัวละ 2,000 บาท เป็นต้น การใช้งบประมาณจำนวนมากเช่นนี้จะไปกระทบกับการจัดสรรงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอามในแต่ละแห่ง สถานการณ์ดังกล่าวจึงไม่เป็นที่พึงปรารถนาสำหรับนักการเมืองท้องถิ่นที่อยู่ในตำแหน่งและได้กำหนดทิศทางของนโยบายการบริหารไว้แล้ว

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้มาตรการด้านการสงเคราะห์ และด้านที่อยู่อาศัย ดังกล่าวยังไม่เหมาะสมก็คือ การดำเนินมาตรการทั้งสองจะเป็นการทำงานซ้ำซ้อนกับสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประจำจังหวัด รวมทั้งถ้าดำเนินการกิจดังกล่าวขององค์การบริหารส่วนตำบลแต่ละแห่งในเขตอำเภอนายายอาม จะเป็นการเพิ่มภาระความรับผิดชอบให้กับนักพัฒนาชุมชนมากขึ้นไป อันอาจจะส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงาน

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความต้องการรูปแบบการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ด้านการแพทย์ (n = 228)

ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	การตีความ	ลำดับที่
1. กายภาพบำบัด	3.35	1.19	มีความต้องการปานกลาง	4
2. การแก้ไขการพูด	3.07	1.09	มีความต้องการปานกลาง	7

ตาราง 9 (ต่อ)

ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	การตีความ	ลำดับ ที่
3. พฤติกรรมบำบัด	3.27	1.12	มีความต้องการปานกลาง	5
4. จิตบำบัด	3.26	1.14	มีความต้องการปานกลาง	6
5. การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการได้ยิน	3.04	1.12	มีความต้องการปานกลาง	8
6. การฝึกอบรมแก่คนพิการและผู้ดูแล	3.84	1.12	มีความต้องการมาก	1
7. การบริการทันตกรรม	3.75	1.02	มีความต้องการมาก	2
8. การให้บริการกายอุปกรณ์	3.50	1.27	มีความต้องการปานกลาง	3
รวม	3.38	1.13	มีความต้องการปานกลาง	-

จากตาราง 9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างคนพิการอำเภอนายายอามยังมีความต้องการสวัสดิการที่นอกเหนือจากเบี้ยความพิการด้านการแพทย์อยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาความต้องการเป็นรายประเด็นเราจะสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. ประเด็นที่มีความต้องการมาก
2. ประเด็นที่มีความต้องการปานกลาง

ประเด็นที่มีความต้องการมาก มีอยู่ 2 ประเด็น เรียงลำดับดังนี้

1. ประเด็นการฝึกอบรมแก่คนพิการ
2. ผู้ดูแล ประเด็นการบริการทันตกรรม

ส่วนประเด็นที่มีความต้องการปานกลาง มีอยู่ 6 ประเด็น เรียงลำดับดังนี้

1. ประเด็นการให้บริการกายอุปกรณ์
2. ประเด็นกายภาพบำบัด
3. ประเด็นพฤติกรรมบำบัด
4. ประเด็นจิตบำบัด
5. ประเด็นการแก้ไขการพูด
6. ประเด็นการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการได้ยิน

แต่เมื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมของรูปแบบในการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ในเรื่องนโยบายการบริหารของนักการเมืองท้องถิ่น ความพร้อมของงบประมาณ และการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ผู้วิจัยอาศัยข้อมูลจากการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม

วิเคราะห์ พบว่า มาตรการการฝึกอบรมแก่คนพิการและผู้ดูแล ถือได้ว่าเป็นมาตรการที่มีความเหมาะสมของความเป็นไปได้จริงในการนำมาปฏิบัติให้เกิดผลตามความต้องการของคนพิการ เนื่องจากมาตรการดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายการบริหารของนัการเมืองท้องถิ่นที่อยู่ในตำแหน่งขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอนายายอาม

ส่วนมาตรการการบริการทันตกรรม เป็นมาตรการที่ไม่เหมาะสมเนื่องจากต้องใช้งบประมาณในการดำเนินงานที่ค่อนข้างสูงและยังต้องมีบุคลากรที่มีความชำนาญเฉพาะด้านจึงเป็นข้อจำกัดในการจัดสวัสดิการขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความต้องการรูปแบบการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ด้านการจัดการศึกษา (n = 228)

ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	การตีความ	ลำดับที่
1. บริการจัดหาสถานศึกษา	2.92	1.76	มีความต้องการปานกลาง	2
2. จัดเจ้าหน้าที่เยี่ยมบ้าน	3.01	1.28	มีความต้องการปานกลาง	1
3. จัดสื่ออุปกรณ์พิเศษทางการศึกษา	2.89	1.26	มีความต้องการปานกลาง	3
รวม	2.94	1.43	มีความต้องการปานกลาง	-

จากตาราง 10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างคนพิการอำเภอนายายอามยังมีความต้องการสวัสดิการที่นอกเหนือจากเบี้ยความพิการด้านการจัดการศึกษา อยู่ในระดับปานกลางทุกประเด็น เรียงลำดับดังนี้

1. ประเด็นจัดเจ้าหน้าที่เยี่ยมบ้าน
2. ประเด็นบริการจัดหาสถานศึกษา
3. ประเด็นจัดสื่ออุปกรณ์พิเศษทางการศึกษา

แต่เมื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมของรูปแบบในการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ในเรื่องนโยบายการบริหารของนัการเมืองท้องถิ่น ความพร้อมของงบประมาณและการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ผู้วิจัยอาศัยข้อมูลจากการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม วิเคราะห์ พบว่า แม้ความต้องการของคนพิการในอำเภอนายายอามจะไม่ต้องสวัสดิการด้านการศึกษามาก แต่องค์การบริหารส่วนตำบลก็ไม่ละเลยที่จะดูแลสวัสดิการด้านการศึกษาโดยจัดสวัสดิการให้เหมาะสมในมาตรการจัดเจ้าหน้าที่ด้านการศึกษาเยี่ยมบ้านเพื่อเป็นการส่งเสริมคุณภาพชีวิตสำหรับคนพิการให้ครบทุกด้าน

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความต้องการรูปแบบการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ด้านอาชีพ (n = 228)

ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	การตีความ	ลำดับที่
1. การเตรียมพร้อมก่อนประกอบอาชีพ	3.12	1.17	มีความต้องการปานกลาง	3
2. การส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ	3.29	1.20	มีความต้องการปานกลาง	2
3. การจัดหางาน	3.29	1.20	มีความต้องการปานกลาง	2
4. เงินทุนประกอบอาชีพ	3.49	1.21	มีความต้องการปานกลาง	1
รวม	3.29	1.19	มีความต้องการปานกลาง	-

จากตาราง 11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างคนพิการอำเภอนายายอามยังมีความต้องการสวัสดิการที่นอกเหนือจากเบี้ยความพิการด้านอาชีพ อยู่ในระดับปานกลางทุกประเด็น เรียงลำดับดังนี้

1. ประเด็นเงินทุนประกอบอาชีพ
2. ประเด็นการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ และประเด็นการจัดหางาน
3. ประเด็นการเตรียมพร้อมก่อนประกอบอาชีพ

แต่เมื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมของรูปแบบในการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ในเรื่องนโยบายการบริหารของนักการเมืองท้องถิ่น ความพร้อมของงบประมาณ และการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ผู้วิจัยอาศัยข้อมูลจากการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม วิเคราะห์ พบว่า ในภาคปฏิบัติองค์การบริหารส่วนตำบลจัดสวัสดิการด้านอาชีพให้เหมาะสมในมาตรการการเตรียมพร้อมก่อนประกอบอาชีพ เนื่องจากคนพิการในพื้นที่อำเภอนายายอามส่วนใหญ่เป็นคนพิการที่ว่างงานถึง 60.1 % จากทั้งสภาพความพิการที่ไม่สามารถประกอบอาชีพได้และมีฐานะยากจนไม่มีเงินทุนประกอบอาชีพ หากจะกู้ยืมเงินสวัสดิการกู้ยืมเงินทุนประกอบอาชีพสำหรับคนพิการของรัฐบาลก็ไม่สามารถหาคนค้ำประกันได้ จึงควรมีความรู้ด้านอาชีพที่เหมาะสมแก่สภาพความพิการ คิดตัวไว้เพื่อสามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้

ซึ่งจะเห็นได้ว่าสวนทางกับความต้องการของคนพิการ โดยคนพิการต้องการเงินทุนประกอบอาชีพ มากกว่าความรู้ที่จะได้รับเพื่อนำไปประกอบอาชีพ แต่นโยบายการบริหารของนักการเมืองท้องถิ่น และความพร้อมของงบประมาณไม่สามารถตอบสนองความต้องการของคนพิการ มาตรการนี้ได้ เนื่องจากเป็นมาตรการที่ต้องใช้งบประมาณจำนวนมากจากการจัดสวัสดิการเป็นรายบุคคล เช่น การกู้ยืมเงินทุนประกอบอาชีพสำหรับคนพิการ รายละ 50,000 บาท เป็นต้น การใช้งบประมาณจำนวนมากเช่นนี้จะไปกระทบกับการจัดสรรงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบล

ในอำเภอนายายอามในแต่ละแห่ง สถานการณ์ดังกล่าวจึงไม่เป็นที่พึงปรารถนาสำหรับนักการเมืองท้องถิ่น ที่อยู่ในตำแหน่งและได้กำหนดทิศทางของนโยบายการบริหารไว้แล้ว

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้มาตรการเงินทุนประกอบอาชีพ ดังกล่าวยังไม่เหมาะสม ก็คือ การดำเนินมาตรการนี้จะเป็นการทำงานซ้ำซ้อนกับสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประจำจังหวัด รวมทั้งถ้าดำเนินการกิจดังกล่าวองค์การบริหารส่วนตำบลแต่ละแห่งในเขตอำเภอนายายอาม จะเป็นการเพิ่มภาระความรับผิดชอบให้กับนักพัฒนาชุมชนในการติดตามการส่งใช้เงินทุนกู้ยืมอันอาจจะส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงาน

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความต้องการรูปแบบการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ด้านการสงเคราะห์ (n = 228)

ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	การตีความ	ลำดับที่
1. การสงเคราะห์ครอบครัวคนพิการ	4.10	1.02	มีความต้องการมาก	1
2. จัดหาผู้ดูแลคนพิการ	3.73	1.10	มีความต้องการมาก	3
3. ให้คำปรึกษาแนะนำ	4.08	0.99	มีความต้องการมาก	2
รวม	3.97	1.03	มีความต้องการมาก	-

จากตาราง 12 พบว่า กลุ่มตัวอย่างคนพิการอำเภอนายายอามยังมีความต้องการสวัสดิการที่นอกเหนือจากเบี้ยความพิการด้านการสงเคราะห์ อยู่ในระดับมากทุกประเด็น เรียงลำดับดังนี้

1. ประเด็นการสงเคราะห์ครอบครัวคนพิการ
2. ประเด็นให้คำปรึกษาแนะนำ
3. ประเด็นจัดหาผู้ดูแลคนพิการ

แต่เมื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมของรูปแบบในการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ในเรื่องนโยบายการบริหารของนักการเมืองท้องถิ่น ความพร้อมของงบประมาณ และการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ผู้วิจัยอาศัยข้อมูลจากการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมวิเคราะห์ พบว่า มาตรการสวัสดิการการให้คำปรึกษาแนะนำถือได้ว่าเป็นมาตรการที่มีความเหมาะสมของความเป็นไปได้จริงในการนำมาปฏิบัติให้เกิดผลตามความต้องการของคนพิการ เนื่องจากมาตรการดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายการบริหารของนักการเมืองท้องถิ่นที่อยู่ในตำแหน่งขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอนายายอาม นอกจากนี้ มาตรการการให้คำปรึกษาแนะนำดังกล่าว เช่น เปลี่ยนสิทธิการรักษาพยาบาลเป็นของคนพิการ โดยเฉพาะ (บัตรทอง 30 บาท)

การขอรับยาอุปกรณ์ฟรีจากสถานพยาบาลของรัฐ เป็นต้น เป็นมาตรการที่องค์การบริหารส่วนตำบลต่าง ๆ มีบุคลากรคือนักพัฒนาชุมชนไว้ให้คำปรึกษาแนะนำอยู่แล้ว รวมถึงเป็นมาตรการที่สามารถดำเนินการได้โดยองค์การบริหารส่วนตำบลไม่ต้องเพิ่มงบประมาณมากขึ้นจากที่มีอยู่เดิม คือ เป็นมาตรการที่ไม่ต้องใช้งบประมาณ

ส่วนมาตรการการสงเคราะห์ครอบครัวคนพิการ และการจัดหาผู้ดูแลคนพิการ ซึ่งก็ถือว่าเป็นมาตรการที่กลุ่มคนพิการในเขตอำเภอนายายอาม ต้องการเหมือนกันนั้น เมื่อมาวิเคราะห์ความเหมาะสมในแง่ความเป็นไปได้จากเรื่องนโยบายการบริหารของนักการเมืองท้องถิ่น ความพร้อมของงบประมาณ และการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลเช่นกัน ก็จะพบว่ามาตรการทั้งสองถือว่าเป็นมาตรการที่ยังไม่เหมาะสมในภาคปฏิบัติ เนื่องจากเป็นมาตรการที่ต้องใช้งบประมาณจำนวนมากจากการจัดสวัสดิการเป็นรายบุคคล เช่น การสงเคราะห์ครอบครัวคนพิการ ครอบครัวละ 2,000 บาท หรือการจัดหาผู้ดูแลคนพิการ เป็นต้น การใช้งบประมาณจำนวนมากเช่นนี้จะไปกระทบกับการจัดสรรงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอามในแต่ละแห่ง สถานการณ์ดังกล่าวจึงไม่เป็นที่พึงปรารถนาสำหรับนักการเมืองท้องถิ่นที่อยู่ในตำแหน่งและได้กำหนดทิศทางของนโยบายการบริหารไว้แล้ว

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้มาตรการการสงเคราะห์ครอบครัวคนพิการ และการจัดหาผู้ดูแลคนพิการ ดังกล่าวยังไม่เหมาะสมก็คือ การดำเนินมาตรการทั้งสองจะเป็นการทำงานซ้ำซ้อนกับสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประจำจังหวัด รวมทั้งถ้าดำเนินภารกิจดังกล่าว องค์การบริหารส่วนตำบลแต่ละแห่งในเขตอำเภอนายายอาม จะเป็นการเพิ่มภาระความรับผิดชอบให้กับนักพัฒนาชุมชนมากเกินไปอันอาจจะส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงาน

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความต้องการรูปแบบการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (n = 228)

ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	การตีความ	ลำดับที่
1. ห้องน้ำสำหรับคนพิการ	3.61	1.12	มีความต้องการมาก	3
2. ทางลาดหน้าสำนักงาน	3.64	1.05	มีความต้องการมาก	2
3. ตู้โทรศัพท์สาธารณะ	3.20	1.09	มีความต้องการปานกลาง	5
4. ที่จอดรถ	3.46	0.99	มีความต้องการปานกลาง	4
5. ป้ายและสัญลักษณ์ต่าง ๆ	3.64	1.01	มีความต้องการมาก	2
6. การให้บริการข้อมูลแก่คนพิการ	4.03	1.00	มีความต้องการมาก	1
รวม	3.59	1.04	มีความต้องการมาก	-

จากตาราง 13 พบว่า กลุ่มตัวอย่างคนพิการอำเภอเขาชัยวนมีความต้องการสวัสดิการที่นอกเหนือจากเบี้ยความพิการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกมาก ประเด็นการให้บริการข้อมูลแก่คนพิการ ประเด็นทางลาดหน้าสำนักงาน ประเด็นป้ายและสัญลักษณ์ต่าง ๆ และประเด็นห้องน้ำสำหรับคนพิการ

เมื่อมาพิจารณาเป็นรายประเด็นด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ก็จะพบว่า มีความต้องการมากใน 4 ประเด็น โดยเรียงลำดับดังนี้

1. ประเด็นการให้บริการข้อมูลแก่คนพิการ
2. ประเด็นทางลาดหน้าสำนักงาน และประเด็นป้ายและสัญลักษณ์ต่าง ๆ
3. ประเด็นห้องน้ำสำหรับคนพิการ

ส่วนอีก 2 ประเด็น มีความต้องการปานกลางโดยเรียงลำดับดังนี้

1. ประเด็นที่จอดรถ
2. ประเด็นตู้โทรศัพท์สาธารณะ

และเมื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมของรูปแบบในการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ในเรื่องนโยบายการบริหารของนักการเมืองท้องถิ่น ความพร้อมของงบประมาณ และการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ผู้วิจัยอาศัยข้อมูลจากการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม วิเคราะห์ พบว่า มาตรการสวัสดิการการให้บริการข้อมูลแก่คนพิการ มาตรการสวัสดิการทางลาดหน้าสำนักงาน มาตรการสวัสดิการป้ายและสัญลักษณ์ต่าง ๆ และมาตรการสวัสดิการห้องน้ำสำหรับคนพิการ ถือได้ว่าเป็นมาตรการที่มีความเหมาะสมของความเป็นไปได้จริงในการนำมาปฏิบัติให้เกิดผลตามความต้องการของคนพิการ เนื่องจากมาตรการดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายการบริหารของนักการเมืองท้องถิ่นที่อยู่ในตำแหน่งขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอเขาชัยวน นอกจากนี้ มาตรการการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกทั้ง 4 มาตรการดังกล่าว เป็นมาตรการที่องค์การบริหารส่วนตำบลต่าง ๆ ได้ตั้งงบประมาณตามแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลไว้แล้ว รวมถึงเป็นมาตรการที่สามารถดำเนินการได้โดยองค์การบริหารส่วนตำบลไม่ต้องเพิ่มบุคลากรมากขึ้นจากที่มีอยู่เดิม คือ สามารถใช้บุคลากรที่มีอยู่ดำเนินการให้สำเร็จลุล่วงไปได้

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความต้องการรูปแบบการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม (n = 228)

ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	การตีความ	ลำดับที่
1. เชิญเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน	3.53	0.96	มีความต้องการมาก	1
2. พาไปร่วมงานวันคนพิการ	3.49	1.00	มีความต้องการปานกลาง	2
3. การแข่งขันกีฬาคนพิการ	3.34	1.00	มีความต้องการปานกลาง	3
รวม	3.45	0.98	มีความต้องการปานกลาง	-

จากตาราง 14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างคนพิการอำเภอขายอามีความต้องการสวัสดิการที่นอกเหนือจากเบี้ยความพิการด้านความสัมพันธ์ทางสังคมมาก ประเด็นเชิญเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน

เมื่อมาพิจารณาเป็นรายประเด็นด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ก็จะพบว่า มีความต้องการมากใน 1 ประเด็น คือ ประเด็นเชิญเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน ส่วนอีก 2 ประเด็น มีความต้องการปานกลาง โดยเรียงลำดับดังนี้

1. ประเด็นพาไปร่วมงานวันคนพิการ
2. ประเด็นการแข่งขันกีฬาคนพิการ

เมื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมของรูปแบบในการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ในเรื่องนโยบายการบริหารของนักรการเมืองท้องถิ่น ความพร้อมของงบประมาณ และการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ผู้วิจัยอาศัยข้อมูลจากการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมวิเคราะห์ พบว่า มาตรการสวัสดิการการเชิญเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน ถือได้ว่าเป็นมาตรการที่มีความเหมาะสมของความเป็นไปได้จริงในการนำมาปฏิบัติให้เกิดผลตามความต้องการของคนพิการ เนื่องจากมาตรการดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายการบริหารของนักรการเมืองท้องถิ่นที่อยู่ในตำแหน่งขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอขายอาม นอกจากนี้ มาตรการความสัมพันธ์ทางสังคมดังกล่าว เป็นมาตรการที่องค์การบริหารส่วนตำบลต่าง ๆ มีนโยบายส่งเสริมการจัดกิจกรรมตามแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลไว้แล้ว เช่น เชิญเข้าร่วมกิจกรรมลอยกระทง ประเพณีสงกรานต์ เป็นต้น รวมถึงเป็นมาตรการที่สามารถดำเนินการได้โดยองค์การบริหารส่วนตำบลไม่ต้องเพิ่มงบประมาณและบุคลากรมากขึ้นจากที่มีอยู่เดิม คือ สามารถใช้งบประมาณและบุคลากรที่มีอยู่ดำเนินการให้สำเร็จคล่องไปได้

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความต้องการรูปแบบการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ ด้านที่อยู่อาศัย (n = 228)

ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	การตีความ	ลำดับที่
1. ปรับสภาพที่อยู่อาศัย	3.93	1.00	มีความต้องการมาก	1
2. ปรับสภาพแวดล้อม	3.93	0.96	มีความต้องการมาก	1
รวม	3.93	0.98	มีความต้องการมาก	-

จากตาราง 15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างคนพิการอำเภอเขาชัยวนมีความต้องการสวัสดิการที่นอกเหนือจากเบี้ยความพิการด้านที่อยู่อาศัยมากในทุกประเด็น คือ ทั้งประเด็นปรับสภาพที่อยู่อาศัยและประเด็นปรับสภาพแวดล้อม

แต่เมื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมของรูปแบบในการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการ โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ในเรื่องนโยบายการบริหารของนักการเมืองท้องถิ่น ความพร้อมของงบประมาณ และการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ผู้วิจัยอาศัยข้อมูลจากการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมวิเคราะห์ พบว่า มาตรการปรับสภาพที่อยู่อาศัยและมาตรการปรับสภาพแวดล้อม ถือเป็นมาตรการที่ยังไม่เหมาะสมในภาคปฏิบัติ เนื่องจากเป็นมาตรการที่ต้องใช้งบประมาณและบุคลากรจำนวนมากจากการจัดสวัสดิการเป็นรายบุคคล เช่น การปรับสภาพที่อยู่อาศัย หรือการซ่อมแซมที่อยู่อาศัยของคนพิการ รายละ 10,000 บาท เป็นต้น การใช้งบประมาณจำนวนมากเช่นนี้จะไปกระทบกับการจัดสรรงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอเขาชัยวนในแต่ละแห่ง สถานการณ์ดังกล่าวจึงไม่เป็นที่พึงปรารถนาสำหรับนักการเมืองท้องถิ่นที่อยู่ในตำแหน่งและได้กำหนดทิศทางของนโยบายการบริหารไว้แล้ว

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้มาตรการด้านการสงเคราะห์ และด้านที่อยู่อาศัย ดังกล่าวยังไม่เหมาะสมก็คือ การดำเนินมาตรการทั้งสองจะเป็นการทำงานซ้ำซ้อนกับสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประจำจังหวัด และศูนย์พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประจำจังหวัด รวมทั้งถ้าดำเนินการดังกล่าวองค์การบริหารส่วนตำบลแต่ละแห่งในเขตอำเภอเขาชัยวน จะเป็นการเพิ่มภาระความรับผิดชอบให้กับนักพัฒนาชุมชนมากเกินไปอันอาจจะส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงาน

จากข้อมูลที่อาศัยการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมของผู้วิจัยวิเคราะห์ พบว่า นโยบายการบริหารของนักการเมืองท้องถิ่น ความพร้อมของงบประมาณ และการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล มีผลต่อการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะคนพิการอำเภอเขาชัยวน ที่ส่วนใหญ่เป็นคนชนชั้นล่างก็จะมีความต้องการให้องค์การบริหารส่วนตำบลจัดสวัสดิการในทุก ๆ ด้านให้แก่ตนเอง เพื่อที่จะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกับคนปกติ หากผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลสามารถตอบสนองความต้องการของคนพิการได้อย่างเหมาะสมก็จะทำให้คนพิการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

ตอนที่ 3 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตารางที่ 16 ผลการทดสอบสมมติฐาน จำแนกตามตัวแปรพื้นฐาน

สมมติฐานการวิจัย	Value	Prob.	ผลการทดสอบ
1. คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีประเภทความพิการต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมต่างกัน	F- value = 1.292	0.008*	ยอมรับสมมติฐาน
2. คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีเพศต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมต่างกัน	t - value = 1.039	0.300	ไม่ยอมรับสมมติฐาน
3. คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีอายุต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมต่างกัน	F- value = 1.837	0.141	ไม่ยอมรับสมมติฐาน
4. คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมต่างกัน	F- value = 1.798	0.101	ไม่ยอมรับสมมติฐาน
5. คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีอาชีพต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมต่างกัน	F- value = 1.870	0.101	ไม่ยอมรับสมมติฐาน
6. คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีรายได้ต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมต่างกัน	F- value = 2.809	0.062	ไม่ยอมรับสมมติฐาน

* ระดับนัยสำคัญที่ .05

จากตารางที่ 16 สามารถสรุปผลการทดสอบสมมุติฐานเมื่อจำแนกตามตัวแปรพื้นฐานในการวิจัย ได้ดังนี้

1. สมมุติฐานการวิจัยที่ว่า คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีประเภทความพิการต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมแตกต่างกัน ยอมรับสมมุติฐานในระดับนัยสำคัญที่ 0.05
2. สมมุติฐานการวิจัยที่ว่า คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีเพศต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมแตกต่างกัน ไม่ยอมรับสมมุติฐานในระดับนัยสำคัญที่ 0.05
3. สมมุติฐานการวิจัยที่ว่า คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีอายุต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมแตกต่างกัน ไม่ยอมรับสมมุติฐานในระดับนัยสำคัญที่ 0.05
4. สมมุติฐานการวิจัยที่ว่า คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมแตกต่างกัน ไม่ยอมรับสมมุติฐานในระดับนัยสำคัญที่ 0.05
5. สมมุติฐานการวิจัยที่ว่า คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีอาชีพต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมแตกต่างกัน ไม่ยอมรับสมมุติฐานในระดับนัยสำคัญที่ 0.05
6. สมมุติฐานการวิจัยที่ว่า คนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ที่มีรายได้ต่างกันมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมแตกต่างกัน ไม่ยอมรับสมมุติฐานในระดับนัยสำคัญที่ 0.05

วินัย อยู่เกิด (สัมภาษณ์. 2556) จากการสัมภาษณ์เจาะลึกนายวินัย อยู่เกิด ประธานสมาคมคนพิการจันทบุรี อำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี ผู้ซึ่งมีความผิดปกติทางกาย/การเคลื่อนไหว เนื่องจากโรคโปลิโอ แต่มีเคยบอกว่าตนเองเป็นคนพิการและไม่ขอรับเบี้ยความพิการ เนื่องจากพอเพียงในการดำรงชีวิตและยังช่วยเหลือคนพิการอื่น ๆ ได้ดีอีกด้วย ชายผู้เข้าใจด้วยผู้สูงอายุรายนี้ คนที่รู้จักโดยทั่วไปจะเรียกว่า “พีนัม” ได้พูดถึงการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลว่า “ถ้าให้มองถึงสวัสดิการที่จำเป็นต่อคนพิการในปัจจุบันคงจะเป็นเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการก่อสร้างทั้งในที่สาธารณะ และที่อยู่อาศัยของคนพิการ ที่เรียกว่า อารยสถาปัตย์ เพราะปัจจุบันคนพิการมีอุปกรณ์เครื่องช่วยความพิการ เช่น รถเข็นนั่ง ไม่เท้าค้ำยัน แต่ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมในที่สาธารณะของชุมชนได้ เช่น วัด หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เนื่องจากสถานที่เหล่านี้ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการ ไม่ว่าจะเป็นทางลาด ห้องน้ำ หรือที่จอดรถสำหรับคนพิการ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ความสำคัญสวัสดิการในด้านนี้น้อยมากส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญในด้านอื่น เช่น เบี้ยความพิการ หรือการฟื้นฟูทางการแพทย์ ไม่เน้นนโยบายทางด้านสังคมของคนพิการ การยอมรับของคนในสังคมอยากให้เปิดโอกาสให้คนพิการได้แสดงความสามารถที่ยังเหลืออยู่ของพวกเขาเหล่านั้น มีพื้นที่ให้คนพิการได้ยืนอยู่ในสังคมอย่างมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกับคนปกติ อย่ามองว่าคนพิการเป็นเสมือนขยะของสังคม ไม่มีประโยชน์และยังเป็นการเกะแวมสังคม เพราะจริงๆ แล้วคนพิการทุกคนยังมีส่วนที่ดีที่เขาสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ตามสภาพความพิการเพื่ออยู่ร่วมกับคนปกติได้ อยากให้สอนให้เขาหาปลาได้เองไม่ใช่คอยหาปลาไปให้เขาตลอดเวลา ซึ่งเมื่อคนพิการสามารถต่อสู้ชีวิตได้ด้วยตนเองเขาจะเกิดความภูมิใจในตนเอง ไม่ต้องถูกมองว่าเป็นคนพิการไร้ความสามารถ หากกระตุ้นศักยภาพของคนพิการออกมาได้จะทำให้ทัศนคติที่คนพิการมีต่อสังคม และที่สังคมมีต่อคนพิการเปลี่ยนไปจากลบเป็นบวกทำให้ลดช่องว่างระหว่างคนปกติและคนพิการในสังคมได้”

กรรณก เทียมสุข (สัมภาษณ์. 2556) จากการสัมภาษณ์นางสาวกรรณก เทียมสุข แพทย์ประจำตำบลสนามไชย ซึ่งเป็นผู้ดูแลคนพิการประเภทสติปัญญาและการเรียนรู้ “หากพูดถึงสวัสดิการที่เหมาะสมสำหรับคนพิการประเภทนี้แล้ว อยากให้เน้นเรื่องการศึกษาเฉพาะทาง เนื่องจากคนพิการประเภทนี้มักจะไม่ได้รับการศึกษาเนื่องจากไม่สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติได้ หรือเรียนในโรงเรียนของเด็กปกติก็จะถูกมองว่าโง่งงช้าขึ้นเป็นประจำ ทำให้เด็กไม่อยากไปโรงเรียนเพราะเรียนไปก็ไม่รู้เรื่อง เคยพาหลานไปเรียนที่ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัด ปรากฏว่าหลานมีพัฒนาการดีขึ้น สามารถช่วยเหลือตนเองง่ายๆ ได้ เช่น ถอดเสื้อผ้าได้เอง อาบน้ำเอง ใส่เสื้อผ้าเอง หรือกินข้าวได้เอง ทางอารมณ์ก็สามารถควบคุมได้ดีขึ้นทำให้กล้าที่จะพาหลานออกไปสู่ชุมชนได้ แต่ด้วยภาระหน้าที่ในการประกอบอาชีพทำให้ไม่สามารถพาหลานไปเรียนได้สม่ำเสมอ ผลที่ตามมาคือ พัฒนาการของคนพิการเริ่มลดลงจนกลับเป็นเหมือนเดิม จึงอยากให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่งเสริมด้านการศึกษาพิเศษให้แก่คนพิการในพื้นที่ หรือจัดหาเจ้าหน้าที่เฉพาะทางลงเยี่ยมบ้านคนพิการเป็นประจำสม่ำเสมอ เพื่อให้คนพิการประเภทนี้สามารถช่วยเหลือตนเองได้และเป็นที่ยอมรับของสังคม”